

[Jørgen Jørgensen.]

beslutninger, den nye pagt vil drage efter sig, skal træffes, da vil vi i det enkelte tilfælde til ethvert tidspunkt sætte vor indflydelse ind på at mildne følgerne af de tunge forpligtelser, landet nu kommer ud i.

Jeg tilråder tingets medlemmer at stemme for det ændringsforslag, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke og jeg har stillet, og jeg må tilråde tingets medlemmer at stemme mod bemyndigelsen for regeringen til at føre den politik, som regeringen foreslår.

Viggo Starcke: Jeg vil gerne i nogle få ord supplere de udtalelser, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen fremsatte. Også jeg vil meget indtrængende tilråde, at man stemmer for ændringsforslaget om folkeafstemning. Oprindeligt ønskede vi jo folkeafstemning inden underskrivningen og inden rigsdagens afgørelse, men erklærede os allerede i går villige til at forhandle om eventuelt at nøjes med en folkeafstemning efter rigsdagens beslutning eller efter at underskriften foreligger.

Den fremgangsmåde, at regeringen bemyndiges til at underskrive, men ikke bemyndiges til at ratificere før efter en folkeafstemning, ville have den fordel, at man ved underskrivningen ligesom „kom indenfor Vesten“, om jeg så må sige, men at den endelige juridisk bindende tilkendegivelse først forelå igennem ratifikationen, således at de i Atlantpagten deltagende lande selvfølgelig er orienteret i forvejen om, at en folkeafstemning er nødvendig. Jeg forstår godt de grunde, som fra regeringens side, konservativ og venstres side fremføres imod en folkeafstemning. Jeg forstår dem, men jeg billiger dem ikke, og jeg tillægger dem ikke afgørende vægt overfor den rettighed, som jeg mener at folket må have i denne afgørende stund. Endelig tillægger jeg et andet forhold en stor betydning, nemlig at der skabes den størst mulige enighed indenfor de demokratiske partier, idet jeg mener, det vil være i demokratiets og folkestyrets interesse, det vil være i landets interesse, og jeg tror også, det vil være i regeringens interesse. Det vil virke styrkende indadtil, jo større enigheden er, og det vil indgyde en større tillid udadtil, jo større enigheden er.

Da nu såvel socialdemokrater som konservative og venstre vil stemme imod det af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen og mig stillede ændringsforslag, må man forudse, at det ikke bliver vedtaget. Derefter opstår så den nye situation, at man skal tage stilling til selve regeringens forslag om Atlantpagten. I et udenrigspolitisk spørgsmål

af så store dimensioner mener jeg, at det ikke blot gælder den danske stats eksistens, men også det danske folks eksistens, og derfor må ved en sådan afgørelse alle partiinteresser træde tilbage, al stemmetaktik må lades ude af betragtning, og alle personlige spørgsmål må ikke veje noget som helst. Dette er et folkeligt spørgsmål og et nationalt spørgsmål af den største betydning, og det er intet partis spørgsmål, hvilket Gallupundersøgelsen med tydelighed har vist. Jeg ønsker dog her at understrege, at Gallupundersøgelsen for det parti, som jeg har den ære at repræsentere, gav til resultat, at der var 48 pct. for tilslutning til Atlantpagten, medens der kun var 37 pct. for neutraliteten og 15 pct., der ikke tog stilling.

Vi havde fra vor side ønsket denne folkeafstemning. Desuden havde vi ønsket, da det også vedrører Danmarks militærordning, en militærordning på frivillighedens grund, både fordi vi mener, det er en menneskeret, og fordi vi mener, det er praktisk i de moderne militærordninger. Vi er mod en bemyndigelse til regeringen til både at underskrive og ratificere, og vi havde fra vor side ønsket stærke sociale garantier imod den grobund, som den femte kolonne har i vort land. Vi har fra vor side stærkt krævet ophør af handelskrigen for Danmarks vedkommende, fordi vi mener, at handelskrigen er medvirkende til at forøge spændingerne imellem nationerne, og endelig er vi fra vor side betænkelige ved den lange varighed, som denne traktat har, nemlig 20 år. Alle disse indvendinger er i vore øjne meget vigtige indvendinger, og i nogles øjne er de aldeles afgørende, men man må dog sige, at de i forhold til det store spørgsmål om Danmarks udenrigspolitik alligevel er underordnede indvendinger. Nogle af disse indvendinger er formelle, og når de formelle indvendinger viser sig ikke at have nogen vægt, så bliver derefter tilbage det reelle.

Ingen skal kunne sige, at jeg er kold overfor mit lands skæbne. Jeg tillægger den folkelige solidaritet og den nationale enighed en meget stor betydning, og jeg vil gerne yde mit bidrag dertil. Jeg ser Danmarks sikkerhed som det første, freden mellem folkene som det største og friheden for menneskene som noget nødvendigt. Men Danmark kan kun have een udenrigspolitik, og statsskibet må sætte sin kurs. Statsskibet er i dag ude i høj sø, og i virkelighedens hav står ret foran os vanskelighedernes skær. Vi må vælge, om vi vil styre øst om skæret eller vi vil styre vest om skæret, eller vi vil foretrække at sejle lige bums på